

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère <1543-1623>

Mogvntiæ, 1617

Cap. 13. De natura & diuisione emptionis,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78477](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78477)

CAPVT XIII.

De natura & diuisione emptionis.

SVMMARIVM.

- 247 Definitio emptionis cum declaratione.
- 248 De eo quod emptio dicitur perfici consensu.
- 249 De eo quod dicitur fieri de re, pro pretio.
- 250 Diuisiones emptionis ex parte rerum quae emuntur, & ex parte modificationum, cum quibus perficitur.
- 251 Alia ex parte modi quo fit, & ex parte finis in quem fit, & ex parte pretij.

Ac definitione explicatur natura emptionis. Contractus bonae fidei, vltro citroque obligatorius, qui perficitur consensu de re, pro pretio. Prima pars, *contractus*, indicat genus sub quo emptio tanquam species continetur. Secunda, *bonae fidei*, illam separat à contractibus stricti iuris, & indicat eam talem esse, in qua Iudex debeat iudicare ex aequo, & bono, quantum ad id quod restituendum est, aut compensandum non autem ex rigore legis iurive scripti. Tertia pars, *vltro citroque obligatorius*, illam separat à contractibus non mutuis, vt à donatione & ceteris, quorum meminimus in tract. 1. cap. 3. num. 22. indicatq; emptorem obligari ad pretium soluendum, & venditorem ad rem tradendam: tamq; in huius, quam in illius bonum, istiusmodi contractum in iuri.

Quarta pars, *qui consensu perficitur*, separat emptionem à contractibus vestitis, qui vt firmi sint, requirunt cum consensu exhibitionem rei, aut verba, aut scripturam, prout expositum est in tract. 1. cap. 6. num. 72. Ea enim, vt ibidem quoq; annotauimus, est contractus nudus, cuius obligatio contrahitur solo partium consensu, etiam si verba & scriptura non interueniant, nec res aliqua data sit, id est, nec pretium solutum, nec merx tradita: sed exhibita est sola fides de illo soluendo, aut hac tradenda. Quod aduerte non esse ita accipiendum, quin ad emptionem verba, vel loco eorum nutus, aut alia signa requirantur, quibus manifestetur consensus. Cum enim similes homines, consensus mutuos non possumus eade rare, nisi exterius exhibito aliquo signo; proindeque in contractu, qui mutuo partium consensu perficitur, verba, aut alia signa eis aequipollentia, sunt omnino necessaria. Sensus est igitur, emptionem cum sit iuris gentium, ex lege 1. §. finali, de contrahenda emptione, & venditione, ex se non requirere verborum solemnitatem, vel scripturam certam ac praescriptam formam, quae iure tantum ciuili introducta est.

Emptionem vero, iuris gentium esse patet satis ex eo, quod initio ante citatae legis habetur de illius origine: nimirum eam in locum permutationis rerum ad vitæ sustentationem necessariarum, successisse hac ratione. Cum magna sit rerum inaequalitas, ac saepe vnus non egeat rebus, quas alter vellet cum suis permutare, vt commutationes ad humanam societatem, & vitæ sustentationem necessariae facilius fierent; instituta est pecunia, quae rerum omnium esset quasi mensura, & cum ea introductus emptionis, & venditionis contractus, quo res darentur pro pecuniis, vicem gerentibus rerum aliarum, quae in commutationem dandae essent.

Porro ex eo, quod nudo consensu perficiatur emptio, sequitur illud quod habetur ex cit. §. fin. vt inter absentes, per literas, aut internuncium ea celebrari possit. Aduerte vero, id ipsum non ob stare quominus cuique contrahentium integrum sit à contractu recedere, quantumcumque mutuas circa rem, & pretium interuenierit ipsorum consensus, si eorundem intentio fuerit, vt non nisi scriptura simul interueniente, perfectus esset contractus. Quam intentionem tunc adfuisse existimare debemus, cum inter contrahendum vtique contrahentium, aut alter, verbis aut aliis sufficientibus signis expressit, vt scriptura fiat: maxime id addat vt contractus aliter vim non habeat. Dico, inter contrahendum: quia si post celebratam communem consensu emptionem, vnus petat ab alio scripturam ea de re fieri, contractus non desinet esse perfectus, cum sic non petatur, vt contra contractus perficiatur, sed vt ei maior firmitas, & plenior probatio ad-

hibeatur. Pro quibus facit textus in principio tituli De emptione & venditione, Instit. & in lege Contractus, ff. De fide instrumentorum. Videri potest differens de his Molina in citato tract. 2. disput. 337.

Quinta pars, *de re*, additur: quia ex lege Nec emptio, & ex lege Esti consensu, ff. de contrahenda emptione; siue re venditio non subsistit. Nam omnis emptio est alienius rei, quae ab vno emitur, & ab altero venditur. Vltima pars, *pro pretio*, separat emptionem à locatione, in qua interuenit stipendium, siue merces, siue pensio, non autem pretium: licet aliquando merces soleat dici pretium, sed improprie. Item à permutatione, in qua vna res cum alia permutatur absque interueniente pretij. Fit autem venditio, non modo cum pretium, & quantitas eius determinate exprimitur, sed etiam cum dicitur confuse, verbi gratia, *vendo pro pretio* quod Petrus iustum esse arbitrat, aut pro pretio quo tu rem talem emisti: vel pro pecunia quam habes in tuo marsupio, vel pro pretio quo communiter talis res venditur in foro. Immo si dicatur, *emo pro iusto pretio*, seu prout iudicatum fuerit rem valere. Ad quod facit lex Si fundus, §. fin. ff. De pignoribus.

Variae diuisiones emptionis.

Multifariam autem diuidi potest emptio. Primo quidem ex parte rerum quae emuntur: quod quaedam sit rei immobilis, vt agri, vel domus; quaedam sit rei mobilis, vt armorum, librorum, vestium, quaedam rei se mouentis, vt mancipij, vel animalis quaedam reum incorporalium, vt iurium, actionum, debitorum, seruitum rusticarum, vel vrbianarum, pensionum.

Secundo vero diuidi potest ex parte modificationum cum quibus ea perficitur, quod quaedam perficiatur contrahendo pure, vt quando neque dies, neque conditio, aut pactum ei adicitur; sed ipsa simpliciter fit. Quaedam autem contrahendo sub conditione, vt quando aliquis dubius, & incertus euentus ei adicitur. Exemplum est si dicam; *vendo tibi fundum meum si contigerit me Senatorem creari*. Quaedam demum perficitur cum pacto additionis in diem, aut legis commissoriae, aut retrouendendi, aut soluendi certam pensionem quotannis, si non solvatur pretium. De quibus pactis dicitur in sequenti cap. 17.

Diuidi tertio potest ex parte modi quo fit: quod quaedam palam fiat, vt cum aliquid venditur sub hasta in foro, vel in alio loco publico, vel voce praconis, quaedam vero non fiat palam. Item quaedam fiat mercibus minutim venditis, & quaedam in cumulo, seu copia venditis, vt cum venditur aceruus tritici.

Quarto diuidi potest ex fine, quod quaedam fiat ob questum, & lucrum, & quaedam ob alium finem. Item quaedam fiat, vt res quae emitur, immutata prorsus, eadem iterum vendatur; qua ratione venditio dici solet negotiatio, estq; mercatorum propria; quaedam vero fiat, vt res quae emitur, mutata per artificium, & laborem, ac industriam, iterum vendatur: quae emptio sitata est artificibus, opificibus, ac etiam agricolis.

Postremo diuidi potest ex parte pretij, quod quaedam fiat credita pecunia, hoc est, fide data, & accepta de soluendo in posterum pretio: quaedam vero fiat praesenti, seu numerata pecunia: & demum quaedam anticipata solutione, id est, soluta quidem pecunia, sed fide tantummodo data, atque accepta, de mercibus postea tradendis.

CAP. XIV.

De rebus quae emi & vendi possunt.

SVMMARIVM.

- 252 Vendi non possunt res spirituales, nec corporales Deo dicatae.
- 253 Nec publicis vsibus dicatae, nec litigiose: & quando venena.
- 254 Quatenus valida censeri possit venditio rei aliena.
- 255 Quatenus emptio rei propra.
- 256 Explicatio dubij, an homo vendi possit.
- 257 Quatenus officia publica vendi possint in Republica.
- 258 Quando talis venditio sit peccatum, & de translatione praedictorum officiorum ab vno in alium.

MULTA